4. mai

Nr 6
oktober
1981

Fra den norske staten til framtidas skūdenter:
Gravmonūment over heltidsskūdenten

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

DETTE NR. INNEHOLDER:

OBLIGATORISK MØTE OM FORSVARS- OG FREDSPOLITIKK S. 3
SVEVER STUDENTENE OVER KLASSENE? - - - - - - - - S. 5
OBLIGATORISK MØTE OM UTDANNINGSPOLITIKK - - - - - S. 7
NSU- FRA DISKUSJONSKLUBB TIL KAMPORGANISASJON - - S. 12
VI MÅ KOMME PÅ OFFENSIVEN I LÆRERSKOLE-POLITIKKEN - S. 14
KVINNEDEBATT: OM "PRAKTIKERE" OG "TEORETIKERE" - - S. 16
KRITIKK AV 4.MAI - - - - - - - - - - - - - - - - - S. 17
SVAR TIL NKS I HALDEN - - - - - - - - - - - - - - - S. 18

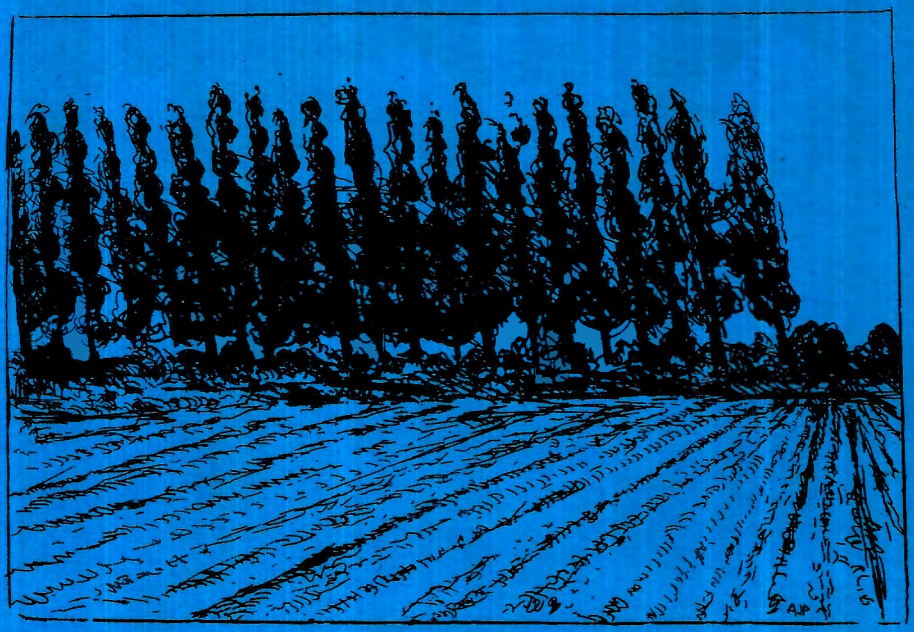

DEADLINE FOR NESTE NR.: 19.OKTOBER

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

OBLIGATORISK MØTE OM FORSVARS- OG FREDSPOLITIKK

1. I den vedtatte planen for høsten er det ført opp et møte om freds- og forsvarspolitikk. Det er ikke uten grunn at sentralstyret menr at et møte møte om disse spørsmåle er viktig nå. Den stadig like spente situasj onen internasjonalt-krever at vi vier disse spørsmåle stor oppmerksomhet, det burde være nok å vise til Sovets stadig mer aggressive linje overfor Polen (Øvelsen i okkupasjon under Solidaritets konkress) og Reagens beslutning om sette i gang produksjon av nøytronvåpenet.

2. Krigstruende skyer internasjonalt har ført til en hel rekke fredsbevegelser og initiativer her i landet og internasjonalt. I NKS har det ikke vært noen avklarnededebatt om vår linje for en riktig fredspolitikk. Tvert imot eksisterer det en rekke motsigelser og uenigheter i forhold til partiets standpunkt til f.eks. "Fredsmarsjen", parola om "Atomfrie soner i Norden" osv.

3. Etter min oppfatning er det på høy tid at hele NKS drøfter gjennom den sentrale delen av vår forsvars- og fredspolitikk, med vekt på det siste. Hva er vår fredspolitikk?

Forslag til innretning av møtet:

I. HVA BØR LINJA VÅR VÆRE FOR KAMPEN MOT KRIG FOR FRED?:

a) Parola "Norge ut av Nato", støtter vi den?

Et sentralt spørsmål i forhold til kampen for fred er holdninga til eget forsvar. Jeg tar for gitt at NKS-medlemmer avviser SVs linje for ensidig nedrustning av det norske forsvaret. De fleste er enige i at vi trenger et sterkt nasjonalt forsvar. Uenighet er det derimot om vurderinga av Nato-spørsmålet. Møtet bør ta opp og diskutere Nato-medlemskapets karakter, og ta stilling til parola "Ut av Natos kommandosystem", men ikke ut av Nato nå.

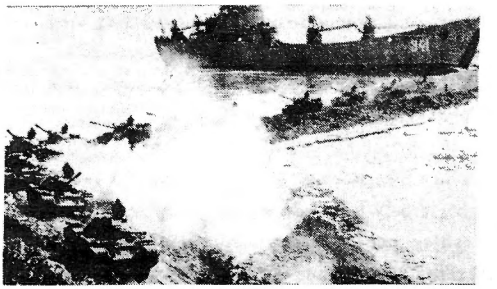

b) Parola "Atomfri sone i Norden", støtter vi den?

DNAs Jens Evensen aktualiserte denne parola for et års tid siden. Seinere har SV tatt over denne parola og gjort den til en av sine flaggsaker bl.a. i valgkampen. Slik SV propaganderer denne parola fungerer den som ei rein gavepakke for Sovjet. SV understreker at man må holde Sovjetiske områder i Norden utenfor, å stille krav til Sovjet blir betegnet som feil og urealistisk.

SV ønsker å holde områder hvor det er atomvåpen retta inn mot nordiske land utenfor. Det gjelder ikke bare Sovjet, men de er også i mot å trekke Island og USA-basen Keflavik inn under parolas geografiske definisjon. AKP(m-l) og RV har stilt parola: Atomfri Sone fra Kola til Keflavik. Dette er ei parole som stiller konkrete krav til supermaktene om å vise vilje til å gi noe ved forhandlinger om en traktat. SVs parole stiller bare krav til de nordiske landa, gir Sovjet lettvint anledning til å markere seg som fredsvennlig, og fører opinionen bak lyset. Slik SV fører kampanja fungerer den ikke til å skape økt sikkerhet, trygge freden eller hindre atomangrep.

Diskusjonen bør også stille spørsmålet: hvor viktig er kampen for atomfritt Norden, og hvor høyt bør denne kampanja prioriteres?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

c) Kampen mot atomopprustninga:

Vi mener at atomvåpen er terrorvåpen, ikke forsvarsvåpen. Derfor er vi i mot utplassering av de nye a-våpna i Europa, mot Sovjets SS-20, stiller parola om atomnedrustning i Øst og Vest. Vi tar atomtrsselen alvorlig og krever betydelige forbedringer av den sivile beredskapen mot atomangrep.

Jeg mener vår politikk, både analysa av hva de store mengder taktiske og strategiske a-våpen har å bety for framtidig krig, og de parolene vi stiller mot atom-opprustninga er helt utmerka. På tross av det viser det seg at SV går av med seieren som det store fredspartiet. Dette er en uakseptabel situasjon. SV er et helt uansvarlig parti i kampen mot a-våpen, for det første fordi de postulerer at krig med nødvendighet vil bety total utslettelse og dermed sprer defaitisme og en oppfatning som går ut på at det ikke går an å forsvare seg, noe forsvar er derfor ikke nødvendig.

For det andre fordi SV er i mot økt innsats i sivilberedskapen. Steinar Hansson går så langt som til å hevde at å kreve beskyttelse mot atomangrep er "kynisk", hans forslag er at man burde dele ut morfin. Dette er å spille ballen rett i fanget på supermaktene. Hovedsida ved atomvåpen fram til i dag har vært funksjon som politisk utpressingsmiddel. Nei til sivilt beredskap og dommedagsprofetier gjør det enklere for Sovjet ved et angrep på Norge å presse fram kapitulasjon og underkastelse ved å true med bruk av a-våpen.

Dette stiller krav til oss om å øke innsatsen i kampen mot a-våpen, finslipe argumentene mot og legge opp en taktikk som når den store opinionen som er i mot a-opprustning i øst og vest, for at vi skal ha et sterkt forsvar og som SV i dag paradoksalt nok har stor innflytelse over.

d) AKP(m-l) støtta ikke fredsmarsjen, var det rett?

Partiet støtta ikke fredsmarsjen med begrunnelsen at det politiske grunnlaget var feilaktig. Bl. a. retta ikke marsjen seg mot supermaktene direkte, i allefall ikke mot Sovjet. En av hovedparolene, Atomfritt Europa fra Polen til Portugal, ville dersom den ble gjennomført, bety atom-monopol for Sovjet i Europa. Dette er helt uakseptabelt. Standpunktet til partiet har vært kritisert, noen har hevdet at partiet stiller seg uttafor fredsarbeidet og er sekteriske, det rette hadde vært å delta og forandre denne fredsbevegelsen gradvis innafra over på et riktig politisk grunnlag.

Spørsmålet vi må diskutere er: Skal vi gå inn i den eksisterende fredsbevegelsen, som i dag domineres av SV, eller er det slik at:

e) det trengs en ny fredsbevegelse?

I Klassekampen nr. 139, side 8 står et vedtak fra RVs arbeidsutvalg. Det begrunner hvorfor RV ikke kan delta i Fredsmarsjen og uttalelsen konkluderer med at det trengs en ny fredsbevegelse.
Er vi enig i dette, og hva betyr det konkret?

SKRIV INNLEGG TIL 4. MAI

4. mai har vært lite brukt til debatt om freds og forsvarspolitikken vår. Nå er det på tide å forandre på dette. Oppfordringa er kort: Skriv innlegg til bladet, kast dere inn i debatten.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

SVEVER STUDENTENE OVER KLASSENE ?

Sv-ledelsen i NSU er et Prakteksempel på hvordan ei feilaktig politisk linje er en logisk konsekvens av ei idealistisk klasseanalyse. Studentene er iflg. SV heva over klassene, og har ingen objektiv interesse av sosialismen, og ingen rettferdige krav å stille. Derfor blir hovedlinja deres for IK FAGKRITIKK. Dvs. ideologikritikk er den eneste måten å få endel enkeltindivider til å bli sosialister (=SVére) på. Studentenes materielle situasjon er uvesentlig for hvilket standpunkt de tar til sosialismen.

Ei korrekt klasseanalyse er helt avgjørende for å kunne føre en riktig politikk. Derfor vil jeg kort og stikkordsmessig komme inn på noen revisjonistiske varianter av klasseanalyse av studenter/intelligensiaen.

Marcuse/SV-varianten tar utgangspunkt i en borgerliggjort arbeiderklasse i et overflodssamfunn. Her er det intelligensiaen, "mellomlaaa" som er den ledende krafta i kampen for sosialismen, ut fra sitt grep om ideologi, sitt bevissthetsnivå. Spørsmålet om sosialismen blir redusert til et resultat av et subjektivt ønske. De driter i motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold. Marxister anser nettopp dette som den grunnleggende motsigelsen under kapitalismen, den som gjør at det er en objektiv lov at sosialismen må avløse kapitalismen. For disse folka er det ideologi som er drivkrafta, ikke ei dialektisk utvikling av materielle forhold (som igjen påvirker tankene).

Ellers har vi våre kritikere fra "venstre" i KUL og Sos Front. De sier at bare arbeiderklassen har objektiv interesse av sosialismen. Studenter kan ikke bli revolusjonære ved kamperfaring, eller utifra egne interesser. Det er utelukkende teoretisk debatt, ideologikritikk som får studentene til å ta stilling. SosFront baserer seg dermed på fagkritikk som hovedstrategi i studentkampen.

Disse tilsynelatende forskjellige revisjonistiske variantene har en ting felles: de er idealistiske, og basere hele klasseanalysa og kampen for sosialismen på ideologi og fromme ønsker. De tar utgangspunkt i overbygninga og glemmer basis (materielle forhold).

ML-bevegelsens klasseanalyse av studentene tar utgangspunkt i Lenins kriterier. Vi kan ikke definere studentene utfra deres "forhold til produksjonsmidlene", men vi kan si noe om vår "rolle i den samfunnsmessige organisasjon av arbeidet" og "omfanget av og måten å tileqne seg den del av den samfunnsmessige rikdommen" vi rår over. Vi må i studietida også se på hvilke klasser vi kommer fra og (viktigst) hvilke klasser vi går til. Det er ikke plass til å komme så mye inn på dette her, men konklusjonen vår er at flertallet av studentene tilhører småborgerskapet. De aller fleste av disse har objektiv interesse av sosi-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

alismen, og kan vinnes for arbeiderklassen. Det er ut fra dette at vi i NKS har som viktigste oppgave å vinne studentene for arbeiderklassen og sosialismen. (Det er ei stor utfordring for oss småpysete, liberalistiske, økonomistiske osv osv småborgere, men det er helt riktig - det er det vi skal drive på med!)

Jeg mener altså at klasseanalysa vår er riktig. Men - vi kan også si noe mer:

- I motsetning til Lenins Sovjet eller Maos Kina osv., kommer faktisk en del norske studenter fra arbeiderklassen. En del av oss har ikke bare objektiv interesse av sosialismen, men også subjektive erfaringer fra arbeiderklassen.

- I motsetning til tidligere tiders pappagutt-studenter, har vi nå ei utvikling i retning av at de fleste studenter må ta deltidsjobb for å overleve (27 % av oss i -71, 57% i -80) Dvs. ei hardere studietid, og at en del studenter jobber sammen med arbeidere.

- Utdanninga vår forkortes, forringes, blir mindre verdt.

- Intellektuelle har mista en del av tidligere tiders privilegier. En lærer skiller seg f.eks. lite fra en arbeider lønnsmessig, og har mindre frihet enn før til å organisere arbeidet sitt som hun vil.

De fleste studenters framtidsperspektiv er mørkere enn før. Det skjer ei kvantitativ utvikling i retning "proletarisering" av intelligensiaen. Et kvalitativt sprang fra småborger til proletar er sjølsagt umulig før opphevinga av motsigelsen mellom åndsarbeid og kroppsarbeid (kommunismen). Likevel i og med forverra materielle forhold, kan en vel trekke konklusjonen at studentflertallet lettere revolusjoneres i Norge i dag enn for bare noen år tilbake. Det materielle grunnlaget for å gjøre studenter allierte med arbeiderklassen, er bedre enn noengang. Når studenter likevel

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

ikke stormer barrikadene, skyldes det ikke studentenes materielle kår, men den herskende ideologien i studentenes hoder. En del av denne ideologien kan vi nok gi høyreboka og SosFronts tilsløring av virkeligheta, æren for. Og vår egen manglende styrke. Det materielle grunnlaget for at vi skal vinne fram med politikken vår, har aldri vært bedre. Det er oss det står på. Vi burde ha et utmerka utgangspunkt til å vinne mange ved å ta utgangspunkt i studentenes materielle situasjon - drive med interessekamp. I denne kampen må vi komme på offensiven i forhold til den reaksjonære politikken til SosFront. Hvem skal vinne kampen om ideologien? Bretta opp ermene, ta fatt med studier, driv ideologisk kamp mot revisjonismen! "Grip dagen! Grip timen!

Josefine

OBLIGATORISK MØTE OM UTDANNINGSPOLITIKK

Sentralstyret i NKS har vedtatt at alle lag skal arrangere et obligatorisk møte om utdanningspolitikk i løpet av høsten. Møtene skal ta opp tre spørsmål:

1. Kampen om utdanninga i 80-åra.
2. Fagorganisering av studenter.
3. Hvordan få opp kampen lokalt.

Møtet skal dikutere følgende tre spørsmål

1. Er dere enige i at kampen om profesjonene vil stå sentralt i utdanningspolitikken i 80-åra? Vurder de synspunktene som er lagt fram her.
2. Trenger studentene fagorganisering? Hvordan kan i tilfelle arbeidet drives på deres sted?
3. Hvilke utdanningspolitiske saker er viktige på deres sted? Hvordan jobbe med dem.

NOEN MOMENTER TIL MØTET OM UTDANNINGSPOLITIKK

I løpet av det siste året er det skjedd en klar ideologisk dreining i DNAs offisielle tanker rundt utdanningspolitikk. Til slutten av 70-åra var det i hovedsak parola "Lik rett til utdanning" som ble brukt som ideologisk legitimitet av en forholdsvis omfattende utbygging av høyere utdanning. F.o.m. Ottosenkomitee-i rundt 1968-70 ble hovedvekten i utbygginga lagt i Distriktshøyskoler. Den offisielle begrunnelsen var hensynet til distriktene og kvinnene. Men den økonomiske og egentlige interessen lå i at DHene ga kortere, mer effektiv og mer yrkesretta utddaning. Ved å kanalisere alle nye ressurser inn i slik utdanning ville man hindre at de langvarige universitetsutdanningene fortsatte å svulme opp. Men hovedlinja i den ideologiske legitimering var at utdanning i seg sjøl var et gode, at høyere utdanning burde bygges ut så langt råd var og at det skulle eksistere et utdanningsfinansieringssystem som ga muligheter for å drive seriøst med studier på heltid. Til dette nostalgiske tilbakeblikk er det nødvendig å legge til at en stostilt utbygging av høyere utdanning var tving-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

ende nødvendig for en kapitalisme i vekst. På denne måten ble det for DNA et praktisk sammenfall med de krav partiets velgergrunnlag og historie stiller (utdanning for alle) og de krav kapitalismen som system stiller og som det er DNAs hovedoppgave å tvinge gjennom (nok høyt utdanna arbeidskraft).

Den kapitalistiske krisa har gjort slutt på sammenfallet mellom disse to interessene - og i konflikten mellom dem velger sjølsagt DNA borgerskapets standpunkt. Men dette må legitimeres ved fine ord. De fine orda kan oppsummeres i tre korte påstander:

1. Kamp mot profesjonenes urettmessige makt.
2. Livslang læring.
3. Studentene har godt av å jobbe.

Alle dette er standpunkter med bred oppslutning i progressive og "progressive" kretser. Kampen mot legeveldet på sjukehusene er en rettferdig kamp som har stor oppslutning. Ideen om at man kan veksle mellom arbeid og utdanning oppfattes av enkelte som "maoisme". Studenter har utvilsomt godt av å jobbe.

MEN,

DNAs reformer blir ikke iverksatt for å fremme disse sakene. Reformene er ledd i en helhet hvis hensikt er nedskjæringer i offentlige utgifter til utdanningsformål, rasjonalisering av høyere utdanning, mord på heltidsstudenten (og på litt lengre sikt) mordet på studenten som idetifikasjonsmulighet (man regner seg først og fremst som arbeidende med studier som bibeskjeftigelse).

a) Profesjonenes makt

I Stortingsmelding 45, i nyttårstalen til Nordli og i Gros tiltredningstale var kampen mot profesjonenes urettmessige makt et hovedpoeng. Men hva er det egentlige innholdet i denne kampanjen. At det ikke f.eks. ikke dreier seg om legeprofesjonens urettmessige dominans innafor sjukehusene vises klart ved at man nå er i gang med en reform som vil utvide legenes makt i forhold til sjukepleiernes.

De økonomiske interessene i kampen mot profesjonene kommer klart fram i en artikkel av Gudmund Hernes i siste nr. av Samtiden ("Svarteperøkonomien"). Her slår Hernes fast følgende:

- Profesjonene har rett til ådefinere behov uten å måtte betale for tilfredsstillelsen sjøl.
- I kraft av sin profesjon kan disse gruppene definere hvordan problemer best kan løses.
- Profesjonene dominerer de kostnadskrevende utredningene (Enhver utredning er kostnadsdrivende fordi den avdekker nye problemer som krever økonomiske medler for å bli løst).

Det som bekymrer Hernes er altså ikke profesjonenes makt allment, men muligheten de har til å stille makt bak krava i kampen om bevilgninger og prioriteringer innafor sektoren. Problemet er at profesjonene er uavhengige av staten og dermed ikke har interesse av å tilsløre og underslå behov som finnes innafor sin sektor. Tvertimot har de gjerne personlig interesse av at sektorene de jobber på blir styrka. Dette kan sjølsagt av og til slå uheldig ut. Men Hernes alternativ er jo at politikere som han sjøl og andre nedskjærere skal definere behovene, - og det blir i alle fall verre.

Det andre forholdet som bekymrer DNA er at profesjonenes kompetansekrav er dyre. Det hadde vært billigere å bruke husmødre uten utdanning til sjukepleiere. Sjukepleierprofesjonaliseringa hindrer dette. Det hadde vært billigere å bruke husmødre uten utdanning til lærere. Men dette strander på Norsk Lærerlag. I denne striden er det ingen tvil om hvilke interesser som krysses. De sjuke og ungene er sjølsagt tjent med sjukepleiere og lærere som har faglig utdanning. Småskolelærere uten pedagogisk utdanning er neppe særlig progressivt. Uansett hva en måtte mene om dagens lærerskoleutdanning, er det i hvert fall bedre enn ingenting.

Profesjonaliseringa er dessuten en fordel for lønnsnivået for de gruppene det gjelder. Sjøl om både lærere og sjukepleiere tjener ekstremt dårlig i dag, er det liten tvil om hvilken vei lønningene ville gått om disse yrkene blei åpna for alle med en viss alder, f.eks. 25 år.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

De yrkesgruppene som er i faresonen er sjølsagt ikke leger og oljeingeniører. Det er lvere personale i sjukhussektoren, det er sosionomer, lærere, bibliotekarer, journalister. Jeg mener det er helt sannsynlig at sosialskolen, bibliotekskolen og journalistskolen blir nedlagt. Mens lærerskolene skal gjøres om til en allmen utdanning uten mål og mening. ("Lærere skal bli mer fleksible", sier Førde).

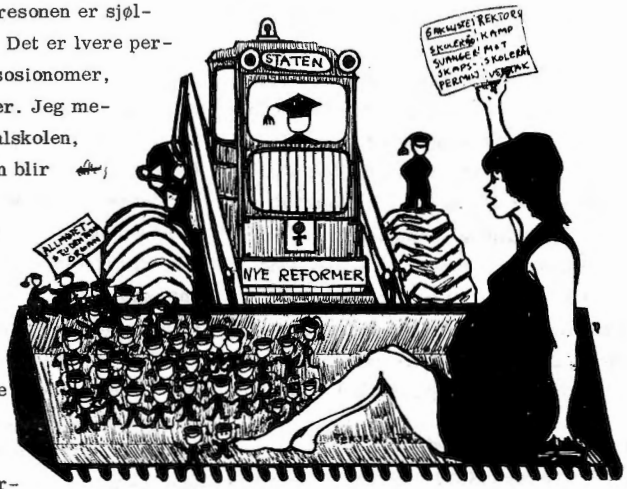

Vi er sjølsagt ikke mot eller for profesjoner av prinsipp. Flere eller færre profesjoner hverken fjærner oss fra eller nærmer oss sosialismen. Profesjonene må vurderes taktisk i den konkrete situasjonen. I dag er profesjonene i hovedsak et bolverk mot Statens rasjonaliseringsframstøt og nedskjæringer i helse- og utdanningssektoren. Derfor kommer angrepene på dem. Og derfor må vi avvise dem i hovedsak.

Å jobbe.

I Utdanningsfinasieringsutvalgets (Sand-utvalgets) innstilling står det at "utdanningsfinansieringas oppgave er bl.a. å gi studentene mulighet til å jobbe skikkelig med studiene". I dag har DNA forlatt dette prinsippet fullstendig. I dag heter det at "studenter ikke har vondt av å jobbe", "det er et godt maoistisk prinsipp å rotere mellom arbeid og utdanning" osv.

Denne ideologiske omleggingа er kommet som et resultat av det faktum at det i dag ikke er mulig å leve av et studielån, at de stadig økende gjeldsbyrdene hindrer folk i å ta opp fullt lån - kort sagt: Utviklingen i retning deltidsstudenter. I stedet for å slå fast at "vi dessverre ikke kan gi dere mer penger fordi vi skal investere dem i utlandet", legger DNA opp til en ideologisk offensiv mot heltidsstudenter, der de kan spille på arbeiderklassens hat til de intellektuelle og "akademikerprivilegier".

Vi blir nødt til å ta opp denne ideologiske kampen. Og vi har svært kort tid. Allerede dette semesteret er antakelig over halvparten av landets studenter deltidsstudenter. For den enkelte deltidsstudent fortoner løsningen seg stort sett som brukbar, men stressende. De fleste ville helst slippe å jobbe, men avfinner seg med situasjonen. Men for utdanninga som helhet får dette katastrofale konsekvenser. For det første splitter det studentmassen: Deltidsstudenter har andre interesser både faglig og sosialt. De blir av nødvendighet svært eksamensretta, de er interessert i kveldsundervisning, har lite eller ingen tid til utenomfaglig aktivitet. I løpet av et år vil deltidsstudentene være i klart flertall.

Alvorligst er likevel forskyvningen i identifikasjon. Etter hvert vil ikke atudentene regne seg som og identifisere seg som studenter. De vil regne seg som Securitas-vakter eller pleiemedhjelpere som studerer på si. Det er et svært kort sprang fra å være student med jobb på si til å bli arbeider med studier på si. Hvis utviklingen får fortsette, vil det simpelten ikke lenger finnes studenter i vår betydning av ordet.

Det bekymrer neppe borgerskapet at denne obsternasige gruppa forsvinner. Derimot bør det bekymre oss. Den "nye studenten" bryr seg ikke om annet enn å få sin eksamen, sin even-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

tuelle politiske praksis legger han eller hun til jobben.

Denne utviklinga må sees i sammenheng med slagordet "livslang læring". Det er denne typen livslang læring DNA ønsker. Kursvirksomhet ved siden av fulltids jobb eller med ett års permisjon en gang i blant skal erstatte de langvarige heltidsstudiene. Og da nytter det lite å snakke om at "livslang læring i seg sjøl er et bra prinsipp". Det er ikke livslang læring i seg sjøl som skal innføres. Det er en helt spesiell, reaksjonær type livslang læring som skal innføres.

Fagorganisering av studenter.

Bevegelsens programmatiske dokumenter slår - helt korrekt - fast at fagorganisering er helt avgjørende for at undertrykte grupper skal kunne forsvare sine interesser. Riktignok er det opplagte forskjeller mellom en fagforening i industrien og studentbevegelsen. Men hvis en f.eks. ser på organisasjoner som lærerlaget, akademikerorganisasjoner osv. blir forskjellen langt mindre. Ingen vil vel i dag hevde at lærerne ikke trenger en fagforening!

Derimot er forståelsen for at studenter trenger en fagforening lav, også i NKS. Dette skyldes at den borgerlige ideologien om at studentene ikke er noen yrkesgruppe, at studentene ikke har rett til å stille krav, at vi skal takke og bukke fordi vi får lov å få en utdanning osv. osv. står sterkt. Universitetsstudenter har studietilværelsen som yrke i 4 - 8 år. Dette er en lang periode, en periode da man ofte etablerer seg og har store utgifter. Riktignok er studenttilværelsen preget av en del særegne trekk, men i hovedsak skiller den seg ikke fra betalt intellektuell virksomhet.

Idag er situasjonen at studentene er "nøydde til å forhandle med kapitalistane kvar for seg", eller omsatt til passende studenttermer: Vi har ikke noe fellesskap som kan hevde våre interesser overfor staten, universitetsledelsen og borgerskapet. Tvertimot er hver enkelt student overlatt til å klare f.eks. sin økonomi og sin karriere på egenhånd gjennom deltidsjobbing og et ufyselig system med sleiking og smiger. Hver student må forhandle på egenhånd.

Det er også en viktig økonomistisk trend i motstanden mot å jobbe med fagorganisering av studenter. Fra et kommunistisk synspunkt er fagforeningene også viktige fordi de er et forum for å drive kommunistisk politikk. Fagforeningene er viktige arenaer for politisk kamp, det er viktige organisasjoner for å radikalisere arbeiderklassen. Hvis universitetsstudentene hadde hatt en fungerende fagforening, ville NKS stått kvalitativt mye sterkere på universitetene enn i dag.

Det er en strategisk viktig oppgave for NKS å bygge en fagforening for studenter. På lang sikt er dette en av de viktigste oppgavene for NKS på interessekampfeltet. Den er langt viktigere enn arbeid med Studentting, Kollegier, verv i instituttråd osv. Hvis det er kaderproblemer skal arbeid med NSU prioriteres.

Situasjonen i dag.

Som nevnt står studentene idag uten fagforening. Det er to hovedårsaker til dette: Statens og SVs politikk.

En viktig del av Statens utdanningspolitikk er å knekke de uavhengige fagforeningene og lede studentenes interessekamparbeid inn i statlig dikterte styringsorganer der studentene sitter i gisselposisjon og har gleden av å være et "heroisk mindretall". Det er organer som Kollegier, instituttråd, studentråd osv. Disse forsamlingene er i hovedsak supperåd som behandler saker som er studentene fullstendig uvedkommende. Studentrepresentantene blir druknet i dokumenter og får verken tid sjøl eller anledning til å ta opp de sakene som studentene er interessert i.

Valgreglene til disse organene er fastsatt av staten (urnevalg etter forholdstallsprinsippet). Dette systemet fører til fullstendig uthuling av de representertes kontroll og kontakt med sine representan-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

ter. Det fører til passivisering av grunnplanet og det tapper blodet av allmøtene. I Oslo møter f.eks. bare to representanter fra hver gruppering opp på valgallmøtet til Studenttinget. Forholdstallvalgene gjør at splittelsen blant studentene blir institusjonalisert. Det fører til at folk som står i grunnleggende motsetning til et stort studentflertallsinteresser kan bli valgt inn i styrende organer. Det beste eksempelet er da DKSF i Oslo på tvers av alle allmøters syn og på tvers av en kompakt studentmajoritet stemte for innføring av vekttallsordning på HF-fakultetet i Oslo. og dermed sikret flertall for ordninga i Kollegiet. (Dette ble seinere omgjort). Saken ble ikke bedre av at de åpent borgerlige studentgrupperingene har gjort det til en dyd ikke å la seg binde av dem de representerer.

Den andre hovedårsaken til dagens sørgelige situasjon er SVs politikk. NSU er i dag knapt noen organisasjon i det hele tatt. Den er et kontor i Løkkeveien i Oslo der 5-6 SVere sitter på heltid uten noen kontakt med studentmassen og utvikler SVs ananlyser for studentpolitikk.

Årsaken til dette ligger i SVs totale dominans over NSU siden 1974-75. I denne perioden har SV hatt som linje at NSU skal fortsette å være 5-6 SVere som sitter på et kontor.

Til LO-kongressen var det sendt inn langt over 1000 forslag fra grunnorganisasjonen. De viktigste sakene var diskutert i svært mange lokalavdelinger, delegatene var valgt ut fra diskusjoner om LOs politikk. Likevel vil ingen våge å kalle LOs kongress noen demokratisk forsamling. Men ved NSUs landsting som forgikk en måned tidligere var ingen av sakene som ble behandlet diskutert på noe allmøte, det var ikke sendt inn et eneste forslag fra grunnplanet. Landstingets eneste oppgave var å få gleden av å vedta den politikken SV la opp på sitt fraksjonsmøte. En politikk som er avskrift av SVs partipolitikk, noe SV kaller "politisering" og som er bra i følge dem.

Det var neppe mer enn et par hundre av NSUs 40 000 medlemmer som visste at NSUs landsting ble holdt. Pressa er naturlig nok lite interessert i et sånt evenement til tross for at NSU er en av landets største organisasjoner.

PB

LITTERATURLISTE UTDANNINGSPOLITIKK

For dem som ønsker å sette seg nærmere inn i utdanningspolitiske spørsmål vil vi anbefale følgene lesning:

1. "Interessekamp og fagkritikk". Hefte utgitt av NKS i 1980. Inneholder en kortfattet gjennomgang av hele m-l bevegelsens generelle utdanningspolitikk. Kan bestilles fra NKS.

2. "Utdanning i 80-åra". Sommerleirinnledninga fra i fjor, handler om bakgrunnen for at borgerskapet nå landserer ideen om livslang læring. Kan bestilles fra NKS.

3. Stortingsmelding 45 (80/81) "Om utdanning og arbeid". Programmatisk dokument om borgerskapets utdanningspolitikk i 80-åra.

4. Stortingsmelding 89 (79/80) "Om høgere teknisk utdanning i Norge".

5. Stortingsmelding 124 (80/81) "Om velferd for elever og studenter". Meldinga slår stort sett fast at "velferds"tilbudet er dårlig og at det bør fortsette å være dårlig.

6. "Interessekamp og sosialistisk studentpolitikk". Programmatisk framstilling av SVs studentpolitikk. Utgitt av samordningsutvalget for SV-studenter. Kan bestilles fra: SV, St. Olavsgt. 27, Oslo 1

7. En liknende, men ikke så grundig gjennomgang av SVs syn finnes i "Studentene i det kapitalistiske samfunnet" (Sosialistisk Opplysningsråd)

8. Lenin: Om staten. Finnes i Lenin: "Marx, Engels, Marxisme". En kort gjennomgang av marxistisk statsteori, - som er helt nødvendig å ha grep om for å forstå utviklinga.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

NSU FRA DISKUSJONSKLUBB TIL KAMPORGANISASJON!

"NSU = 6 personer på et kontor!" Hørt det før, eller? Det er blitt sagt 7 millioner ganger av NKS-ere. Denne tragiske situasjonen skyldes i stor grad Sos. Front's sekteriske og handlingsdrepende politikk. Likevel er det kanskje på tide å ta en titt på vår egen navle: hva gjør f.eks. DU med dette?

IK er hovedoppgava til NKS nå. For universitetsfolk må det bety at NKS-ere kaster seg over NSU-jobbing. Er du ikke NSU-delegat, sier du? ER det dermed ikke ditt bord? Det at studentene i dag mangler en slagkraftig interesseorganisasjon er vårt bord, uansett om vi har "representanter" i NSU eller ikke. Heltidsstudentens død (i altfor ung alder) er snart et faktum. Universitetet som kurssenter og prinsipper om livslang læring er i emning, og støttes såvel av Førde som av Sos. Front-koryfeer i NSU. En framtredende Sos. Fronter uttaler seg for å fjerne stipendet til fordel for å få lettere tilbakebetalingsvilkår for noen, men der de "mest priviligerte" akademikerne bør få det verre.!! Noen som ser paralleller til LO-ledelsens "likhets"makeri m.h.t. hets mot høytlønte grupper som bør "jenke seg til fordel for lavtlønnsgrupper"?

Sos. Front i NSU går i retning av å bli et organ for å administrere studentenes elendighet for staten, og slutte å stille krav.

FRAM FOR EI KAMPKRAFTIG FAGFORENING MED FORHANDLINGSRETT.

Det er altså vårt bord å kjempe for for at studentene skal få ei kampkraftig fagforening - med forhandlingsrett. I den grad fagforeninger er kamporganisasjoner, skyldes dette bl.a. at kommunistiske arbeidere har gått i spissen og jobba hardt over lang tid. NKS har et stort ansvar for hva NSU skal bli. Utgangspunktet vårt er på mange måter "bra". Studenter må stramme inn livreima, og det materielle grunnlaget for å nå fram med ideen om ei slagkraftig fagforening er bra. Likedan kan en si at Sos. Front-ledelsen er i ferd med å isolere seg sjøl, det finsmye, og økende opposisjon blant uavhengige aktivister og sprekker i Sos Frontens egne rekker.

HVA MÅ GJØRES?

NKS-ere bør jo alltid jobbe aktivt på faga sine, men prøv å innrett mye på NSU, diskuter studentorganisering og utdanningspolitikk med folk og på allmøter, still krav til NSU. Gå på NSU-delegatgruppemøter (de er stort sett åpne for alle studenter), bygg basisgrupper der det er mulig. Skriv i studentavisene, kritiser NSU-ledelsens reformisme/debattforum-linje og krev en kjempende studentorganisasjon.

Den opposisjonen som fins, retter seg mye mot front-sjåvinisme - og de har mye rett i kritikken sin. Det er avgjørende for tida framover at flest mulig studenter forener seg mot staten. "Front-slag" er med på å splitte opp studenter som til sjuende og sist har felles interesser. Sjølsagt må kommunister gå i spissen, men vi må legge vekt på å diskutere politikken, og ikke ut fra om en front heter ditt eller datt.

Jeg tror det fins flere uavhengige, ålreite folk som jobber aktivt med NSU enn det fins NKS-ere som gjør det. De gjør en god jobb, og de trengs. Vi bør prøve å alliere oss med dem for å bli en størst mulig opposisjon på NSU's landsting -82. Valgene til dette landstinget foregår til alle døgnets tider, så følg godt med. En del valg skal foregå innen 15.nov. Jeg mener vi ikke skal stille til valg som NKS'/PF, men at alle delegater bør velges ut fra ei bra politisk plattform som har støtte fra allmøtet, og med bundet mandat til å

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

stå for dette på landstinget. Hvis ikke NKS-ere kan jobbe aktivt med NSU, bør vi gå inn for uavhengige som står for en del bra ting, og som har tenkt å gjøre noe.

Et slikt minimumsgrunnlag å bli valgt på, kan f.eks. være:

- Nsu skal arbeide for å samle flest mulig studenter til å slåss mot statens forverringer av studentøkonomien. Studentøkonomien kan ikke løses internt ved en omfordeling innenfor de nåværende rammene. NSU's oppgave er å presse staten.
- NSU bør ha som målsetting å bli ei reel fagforening med forhandlingsrett.
- NSU's landsting bør legges opp slik at delegater fra hele landet samles for å diskutere erfaringer og trekke opp konkrete retningslinjer, bindende vedtak for AU's arbeid framover.

Dette er bare noen foreløpige tanker, det vil forhåpentligvis komme et mer gjennomarbeidet forslag seinere. Sjøl om disse forslagene høres ut som selvfølgeligheter og barnemat, så står det faktisk så ille til i NSU-ledelsen at dette vil kunne hindre en del av de verste Sos-Front-utkjørene.

På tampen, en idéfra Oslo: IK-ansvarlige i alle lag, NKS-ere i NSU, fagutvalg basisgrupper og andre herligheter samles for å diskutere studentorganisering og for å legge konkrete planer for NSU-valgene. OG statsbudsjettet!

Josefine

STÅPÅLYKKETILSTÅPÅLYKKETILSTÅPÅLYKKE

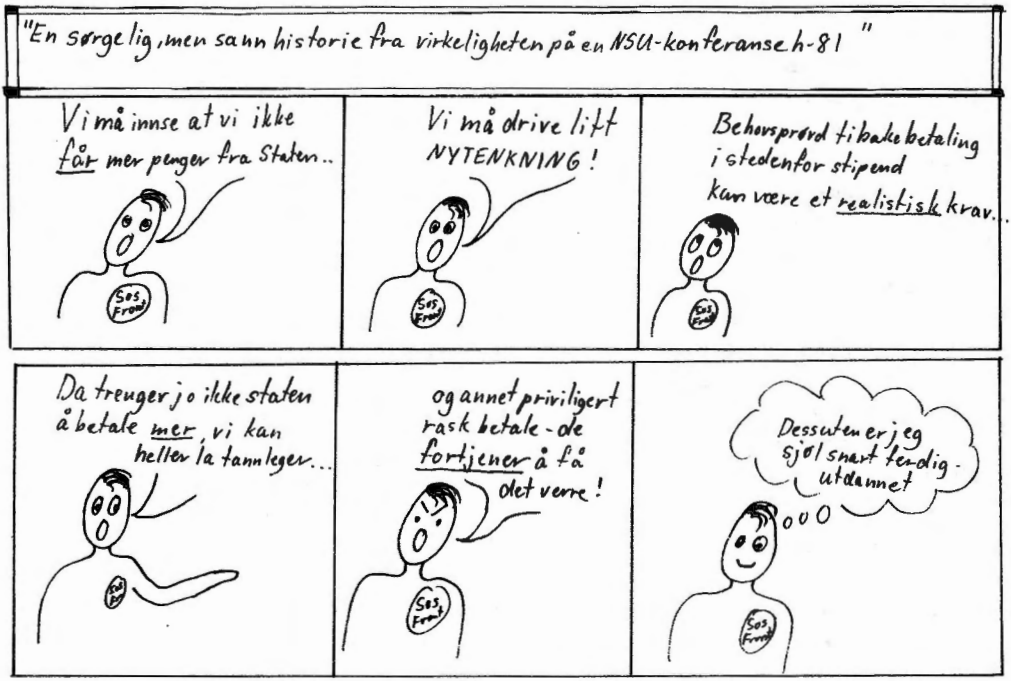

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

VI MÅ KOMME PÅ OFFENSIVEN I LÆRERSKOLEPOLITIKKEN !

Lærerstudentene har til dags dato den laveste organisasjonsprosenten av de student-organisasjoner som opererer med individuelt medlemsskap.
Den totale aktiviteten i en organisasjon vil naturlig nok være betinget av medlemsoppslutning. Det blir derfor nødvendig å analysere LNL's målsetting i forhold til denne oppslutninga.

Hvis LNL's fremste målsetting skal være å informere lærerstudentene om de utspill som kommer fra KUD og videre informere KUD om hvilket syn LNL-ledelsen har på disse så er den nåværende medlemsoppslutninga tilstrekkelig, det er også nok at vi setter av en person ved hver skole som følger med i det som kommer fra LNL.

Som kommunister kan vi umulig være fornøyd med en slik interesseorganisasjon. Norsk Lærerlag kommer antagelig til å kaste Kari Lie som lærerlagets formann fordi medlemmene ikke syns hun er offensiv nok.
Er det noen fundamental forskjell mellom lærernes og lærerstudentenes interesser?
Ingen andre enn at studenter ligger under for en borgerlig ideologi om at studentkrav er illegitime.

STUDENTRÅD-ET FORUM FOR KAMP?

Det er også en annen ideologi som hemmer oss og det er troen på at alle de byråkratiske rådene ved skolen er laget for at studentenes interesser skal bli ivaretatt.
For kommunister får dette to konsekvenser:
- vi tror at dette er tilfelle
- alle andre tror at det er sånn, derfor blir det viktig for oss å være der.

Men dette er kun et taktisk spørsmål.
Hvis studentråd og høgskoleråd kan ivareta viktige studentbehov skal vi sjølsagt slåss for dem der. Men hvis disse organa derimot lammer studentkampen må vi kunne fortelle hvorfor og at målet med KUD's styringsstruktur er å kanalisere studentkampen inn i anstendige former og uskadeliggjøre den.

Vi må gå i spissen for å slåss for frie uavhengige studentorganisasjoner med forhandlingsrett.
Studentene passerer nå pensjonistene mht økonomisk elendighet og ingen forbedringer kan ventes.

HVA BØR LNL GJØRE?

Vi har krangla et par år (iler mer?) om hva LNL skal være. Jeg tenker da på diskusjonen om individuelt eller kollektivt medlemsskap.
Jeg tror at vi nå bør konsentrere oss om hva LNL skal gjøre .
Av det som står ovenfor skulle det gå fram at jeg ser på den økonomiske kampen som sentral, noe den bør være i enhver interesseorganisasjon Det er jo liksom derfor vi organiserer oss.

Nå er det sånn at LNL sjøl setter den faglige kampen i høysetet. Problemet med det er at det aldri kan favne hele studentmassen. Videre er SV's fagkritikk sekterisk og elitistisk .

Likevel er det et faktum at fagkritikkspørsmålet engasjerer svært mange og at det først og fremst var i denne saken at SosFront klarte å utmanøvrere oss på landsmøtet i LNL.

Etter som lærerfunksjonen og det faglige innholdet i skolen også er av inte resse for oss bør vi også kaste oss inn i den faglige kampen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

Jeg tenker ikke bare på enkelte NKS'ere som sikkert gjør det allerede, men at NKS som organisasjon må trekkes inn.

HAR VI SOM KOMMUNISTER NOE SÆRLIG ANSVAR?

Jeg tror det eksisterer ei tenkning enk elte steder som går ut på at interessekamp er mindreverdig i forhold til særegent kommunistisk arbeid. Til det vil jeg si at det er vår plikt og en naturlig del av vårt arbeid å gå i spissen for å bedre folks livsvilkår. Det er bare på den måten vi kan vinne tillit og dermed få oppslutning om den mer strategiske kampen. Interessekamparbeidet har også ei anna viktig side-nemlig spørsmålet om rekruttering. Disse to tinga henger nøye ihop ettersom det er gjennom aksjoner og annen form for IK-aktivitet vi først og fremst rekrutterer nye medlemmer.

HVORDAN KAN VI FORANDRE LNL?

Ettersom det er generell enighet om at LNL ikke makter å gripe ledelsen for studentkampen, må vi ha en strategi for å gjøre noe med det. Jeg tror at vi står overfor to problemer:

1) studentenes dobbeltorganisering
2) LNL's politikk

Til det første kan det bare løses ved langt og møysommelig arbeid der vi kanaliserer studentenes oppmerksomhet over på LNL.

Til det andre tror jeg at det er nødvendig å bli kvitt Sos Front hegemoniet for å styrke lærerstudentenes interesseorganisasjon. Jeg tror ikke løsningen ligger i at NKS "overtar" LNL. Men det viktigste nå må bli å mobilisere de brede masser av uavhengige studenter på ei relativt breiere plattform enn det LNL har i dag. Hvis lærerstudentenes interesseorganisasjon skal overleve, - hvis ikke den dårlige studentøkonomien skal undergrave student enes eksistensgrunnlag, - hvis ikke lærerskoler skal legges ned.... - blir det nødvendig å forene alt som lar seg forene.

Og som NKS'ere har vi et spesielt ansvar.

BRITT.

HØYSKOLERÅDET - ET FORUM FOR KAMP?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

KVINNE DEBATT

OM "PRAKTIKERE" OG "TEORETIKERE"

For ei tid sida tok psykologilaget i Oslo opp problemet med at jenter (generelt?) fungerer som plastposebærere eller praktikere. Det blei pekt på at jentene i svært stor grad er utafor de diskusjonene som bl.a. streker opp politikken vår - der er det gutta som nesten alltid er mest framtredende. Etter å ha drivi med aktivistjobbing i samband med valgkampen i litt over tre mnd., har jeg virkelig fått anskueliggjort det problemet som psykologilaget pekte på. Jeg syns det er på tide at vi får tatt denne debatten, og jeg skal prøve å gå litt inn på det.

Er mange gutter "framskredne" i teorien men tilbakeliggende i praksis? Den vanlige situasjonen i denne aktivistsammenhengen (valgkampen) har vært at det har vært både tre og fire ganger så mange jenter som gutter som har jobba med det (standsopplegg, avisutdeling osv.) Vi som jobba i aktivistgruppa tok opp akkurat dette flere ganger, men det blei ikke foretatt dyptpløyende diskusjoner (sikkert fordi vi jobba så mye). Nå er i allfall tida inne til at denne diskusjonen fortsetter og tas skikkelig opp.

Vi kan altså fastslå et svært mange av gutta i denne bevegelsen er jævli flinke til å preike i diskusjoner samtidig som de er jævli lite flinke når det kommer til spørsmålet om noe praktisk jobbing eller massearbeid som f.eks. KK-salg eller valgkamp (som det t.o.m. var sendt ut direktiv om).

Kort sagt: Aktiviteten er omvendt proporsjonal for mange gutter når det gjelder forholdet mellom å sitte på møter og diskutere og gjøre noe praktisk. Som kjent er begge disse tingene like viktig for en skikkelig kommunistisk praksis: Jeg får presisere her at dette bildet ikke er 100% svart. Det finns noen eksempler på gutter (og jenter) som fungerer bra i en sånn sammenheng.

Åssen skal vi gripe detta en? Poenget er imidlertid at dette problemet for guttas vedkommende er så stort at det må taes svært alvorlig utfra den kvinneundertrykkende funksjon det har. Jeg har sannsynligvis ikke noe patentsvar på hva som bør gjøres, men jeg skal forsøke å pekre på et par punkter:

1) Vi må få fart på den diskusjonen som psykologilaget forsøkte å dra igang. Vi er i den

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

sammenheng nødt til å ta et teoretisk oppgjør med årsakene til misforholdet mellom mange av guttas aktive innsats på møter og de samme guttas mangel på aktivitet når det gjelder forskjellige former for massearbeid eller reine praktiske oppgaver. Et viktig stikkord her kan være det forhold at gutta har mye lettere for å ta ordet i ei større eller mindre forsamling sjøl om det de kommer med akkurat har blitt sagt eller er lite viktig - jenter holder heller kjeft framfor å si ting de mener er "unødvendige". Her fungerer gutta veldig ofte undertrykkende i den forstand at de sperrer for jentene.

2) Konsekvensene av dette (eventuelle) oppgjøret er da nødt til å få virkninger for praksisen til gutta. Jeg har en følelse av at sånne ting som dette har blitt tatt opp ganske ofte og hvor alle er helt enige om at noe må gjøres osv., men uten at noe skjer i praksis. Sånne foreteelser må vi passe oss for.

KONKLUSJON

Etter mi oppfatning er det tvingende nødvendig for oss som kommunister å få tatt et oppgjør med de forholda som jeg har forsøkt å analysere. Den praksisen jeg har beskrivi fungere kvinneundertrykkende - og for en organisasjon av vår type er det jævlig viktig å fjærne sånne ting. De eksempla som en kamerat fra Bergen kom med i siste 4.mai skulle understreke hvor viktig dette er. Der borte utvikla dette seg omtrent så lang at jentene "fikk lov til" å servere kaffe på møtene mens gutta diskuterte. Jeg håper vi får fart i denne debatten.

Knut

En praktiker i NKS

KRITIKK AV 4.MAI

Vi er et nyoppretta lag av NKS i Halden som reagerer negativt på noen sider ved internbladet vårt. Kritikken går først og fremst på bladets lay-out. Vi ønsker mer luft mellom linjene og mellom de forskjellige artiklene. I nr. 5 -81 er det f.eks. 23,5 svarte tetteskrevne sider. Det tar faktisk motet fra oss før vi får begynt. Lay-outen er viktig for å få folk til å lese bladet (sjølv om vi er kommunister og "Disippler").

Vi savner også brukbare illustrasjoner. Reagerte spesielt på nr.5. Bilder av Lening og revolusjonære i tide og utide syns vi er avlegs. Vi savner en sammenheng mellom artikkelen og bildet. Dette er ikke kritikk til bruk av teoretikerne men til misbruk av dem.

Altså, mer luft, flere bilder, bilder som har mening i forhold til innhbldet. Lay-outen er viktig for leserne. Lær av Klassekampen og partiets internblad.

Til slutt, hvorfor heter bladet "4.mai"?

NKS i Halden

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

SVAR TIL NKS i HALDEN

Vi er både enige og uenige i kritikken fra NKS i Halden. Kritikken rammer først og fremst forrige nr. av 4. mai, men dette nr. var også mye dårligere enn bladet pleier å være mht. lay-out. Nesten alle de 23,5 tettskrevne svarte sidene var klippet direkte fra partiets internblad hvor det stort sett bare er svarte, tettskrevne sider (apropos forslaget deres om å lære av partiets internblad).

Til dette hadde vi to alternativer: 1) Vi kunne skrevet alt om igjen på maskin og laget bedre lay-out, 2) Vi kunne sendt ut Kina-diskusjonene i eget hefte. Til det første alternativet er å si at dette var en teoretisk mulighet, i praksis var det umulig. Det var en person som gjorde alt det praktiske arbeidet med 4. mai nr. 5 , og samme person skulle også løse andre oppgaver samtidig. Det andre alternativet ble vurdert, nettopp for å unngå at 4. mai skulle bli en tettskreven "murstein". Begrunnelsen for likevel å trykke Kina-debatten i 4.mai var at vi ville understreke at denne diskusjonen også bør føres i NKS og er viktig for hele rørsla. Hvis vi sendte den ut som eget hefte, ville det lettere bli oppfatta som et notat fra partiets Kina-diskusjon som NKS skulle få til gjennomlesning.

Noen andre nummer av 4.mai har også vært prega av svært lange innlegg (høyre-diskusjonen). Vi har inntrykk av at de fleste medlemmene fulgte med i denne debatten, og syntes den var viktig og interessant. Likevel vil vi si at 4.mai-skribenter /debattanter må bestrebe seg på å fatte seg i korthet.

Når det gjelder utseendet på bladet i sin helhet har det skjedd noen forbedringer. F.eks. får vi nå bladet falsa og stifta i motsetning til tidligere hvor vi fikk utlevert en bunke løse sider som vi måtte legge sammen sjøl. Det koster litt ekstra, men er vel verdt pengene. Til kritikken av forholdet mellom illustrasjon og tekst kan vi ideelt sett si oss enige. Vi har også som mål at det skal være samsvar mellom tekst og bilde, men i hvor stor utstrekning vi kan få til dette er et spørsmål om økonomi og arbeidskapasitet. Vi har f.eks. ingen mulighet til å forminske/forstørre kilder (dette er svært dyrt) slik at vi er avhengig av at størrelsen på originalen passer. Vi har heller ikke økonomi eller kapasitet til å jobbe mye med å samle et spennende billedarkiv, dessverre. Forøvrig håper vi dere syns at dette nr. er brukbart mht. lay-out og lengden på innlegga.

Det vi mener er største svakheten ved bladet er at medlemmene bruker det i altfor liten grad. Redaksjonen må stort sett jobbe med å få folk til å skrive innlegg, de færreste ser det som sitt ansvar å bringe viktige diskusjoner som går i deler av forbundet ut til resten av NKS-medlemmene. Den andre sida er at medlemmene ikke bruker den demokratiske retten de har til å fremme sine standpunkt gjennom internbladet. En siste svakhet ved dette, og som vi vil nevne, er at debatten ofte blir "Oslo-sentrert" (el. Univ. i Oslo-senrert) fordi det er denne delen av NKS 4.mai-redaksjonen kjenner. Den eneste måten å korrigere dette på, er at dere begynner å skrive innlegg, f.eks. om lærerskolepolitikk (innlegget om lærerskolepolitikk i dette nr. er skrevet av en universitetsstudent)

Navnet 4.mai

4.mai blei offentlig proklamert som Kinas Ungdomsdag i 1949 etter at Folkerepublikken Kina var grunnlagt. Bakgrunnen er 4.mai-bevegelsen som besto av studenter og ungdom, og som var en viktig kraft i den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina i 1911. Revolusjonen førte til at Ching-dynastiet blei styrta og republikken Kina blei oppretta med Sun Yat-sen som president. Dette var kort fortalt det vi vet om navnet 4.mai. En kan sjølsagt stille spørsmål ved om dette er et passende navn for bladet vårt, men det er en annen diskusjon.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018